

THE ARCHITECT

Proposta didàctica de Ramon Breu

SINOPSI

La sèrie noruega, *The architect*, dirigida per la directora danesa, Kerren Lumer-Klabbers, és una crítica a l'urbanisme actual i la deriva dels grans despatxos d'arquitectura. Aquesta producció ens situa en un futur distòpic proper, molt proper, en què ha esdevingut gairebé impossible viure al centre d'una capital europea. Fins i tot, per a la protagonista, la Julie (Eili Harboe), una arquitecta llicenciada a qui encara exploten com a becària a la prestigiosa empresa d'Oslo en què treballa. Quan li apugen el lloguer i li neguen la concessió d'una hipoteca, la Julie busca una solució desesperada. La troba en un aparcament subterrani. En les ciutats del futur pròxim, tan conscienciades amb el medi ambient, ja no hi ha cotxes, així que centenars de ciutadans sense casa s'han reapropiat de l'espai buit dels pàrquings, on malviuen en compartiments precaris. Aquí la Julie es fa amiga de la Kaja (Ingrid Giæver), una jove que de dia treballa de maniquí en l'aparador d'una botiga de luxe i al vespre boicoteja les mostres d'arquitectura hostil de la ciutat. Quan s'obre un concurs per a projectes que trobin solucions per construir mil habitatges nous al centre d'Oslo, la Julie veu oberta la seva finestra d'oportunitat per convertir-se, per fi, en una arquitecta de prestigi. Per què no adequar els aparcaments per a aquests habitatges? Però, fins a quin punt aquesta solució es contradiu amb els seus principis?

The Architect ofereix una mirada crítica a aquest món de l'arquitectura que honora els preceptes estètics de la Bauhaus però que n'ha oblidat els principis polítics. I ho fa coherentment des d'unes solucions estilístiques funcionals i sòbries. Ens trobem amb una sèrie de només quatre episodis que no sobrepassa els 75 minuts de durada total, amb els personatges mínims per explotar a fons una bona idea. La directora dibuixa un Oslo futurista sense necessitat de desplegar grans ambientacions ostentoses ni recorre als efectes especials. A còpia de pocs escenaris ben escollits i un bon aprofitament de la sinècdoque del pla mitjà, construeix aquesta ciutat distòpica fàcilment reconeixible. El to satíric deriva en part d'una realització que recorda força, de vegades massa, a la de *The office*, sobretot a l'hora de retratar les dinàmiques al lloc de treball de la Julie i el paper que hi jugarà el seu ex, també arquitecte. Però la sèrie sap mantenir fins al final la tensió respecte al dilema ètic al qual s'enfronta la protagonista.

FITXA DE LA SÈRIE

Títol original: Arkitekten

Any: 2023

País: Noruega

Episodis: 4

Durada aproximada de cada episodi: 19 minuts

Direcció: Kerren Lumer-Klabbers

Producció: Oyvind Lierhagen Eriksen; Isak Eymundsson; Sveinung Golimo.
Fotografia: David Bauer

Muntatge: Linn Heidi Slattoy

Música: Frederik Lehmann Mikkelsen

Distribuïdora: Filmin

Intèrprets: Eili Harboe (Julie); Fredrik Stenberg Ditlev-Simonsen (Marcus); Ingrid Giæver (Kaja); Alexandra Gjerpen (Nina); Petronella Barker (Khatarina); Kim Falck (Vaktmesteren); Espen Rognlien (Kajas Pappa); Anna Filippa Hjarne (Kaffeselgeren); Kristoffer Aase (Mannlig mannekeng).

PANTALLA D'ACTIVITATS

Episodi 1

1. *The Architect* és una sèrie situada en un futur, una sèrie de ciència-ficció o distòpica. En què es nota en aquest primer episodi?
2. Per què el banc li denega a la Julie la possibilitat de tenir una préstec hipotecari?
3. L'encarregat de l'aparcament li diu a la Julie que des que van desaparèixer els cotxes, els pàrquings han quedat buits. Per què deuen haver desaparegut els cotxes?
4. Com és l'espai on haurà de viure la protagonista? Què us ha cridat l'atenció d'aquest indret?
5. En què consisteix el projecte on ha de participar el despatx d'arquitectes on treballa la Julie?
6. Com és que la Julia és arquitecta però treballa de becària. Per què?
7. En Marcus proposa a la Julie que sigui la seva assistent però la noia ho rebutja de males maneres. Per què creieu que ho fa?
8. Com enteneu que la Nina tingui a casa una pistola?
9. Com és que en Marcus i la Nina han pogut donar una entrada per comprar un pis?
10. Què podeu dir d'un gos que és passejat per un dron?
11. ¿Què ens explica el fet que, en el dia del seu aniversari, la mare de la Julie li enviï una magdalena, com a regal, a través d'un dron?

Episodi 2

1. En la primera escena, quan la Nina arriba a casa es troba amb una notificació bancària que l'informa d'un retard en els pagaments del préstec. Què pensa fer per solucionar-ho?
2. Creieu que la Nina es va apunyar ella mateixa per obtenir una indemnització? Què us ho fa pensar?

3. La Julie confirma que la seva veïna del pàrquing és la maniquí vivent de la botiga. A què més es dedica la Kaja?
4. Com si li acut a l'arquitecta que es poden construir pisos en els pàrquings de la ciutat?
5. Per què, davant d'en Marcus, la Julie dissimula i no vol admetre que és veïna de la Kaja al pàrquing?
6. La Julie li diu a en Marcus que vol la meitat de la bonificació si el seu projecte surt guanyador. Quin nom li volen posar?
7. Com enteneu que l'episodi s'acabi amb un rap cantat per la protagonista?

Episodi 3

1. Per què la Julie li porta cafè a la Kaja a l'aparador on treballa?
2. Quan la Nina va al gabinet d'arquitectes on treballa en Marcus, quina actitud té envers la Julie? Què va a fer la Nina quan va a veure en Marcus a la feina? Què n'opineu de tot plegat?
3. La Kaja talla amb una radial els sortints d'un banc del carrer. Per què ho fa? Quina era la funció del banc originàriament?
4. En la presentació del projecte, és la Julia la que convenç el jurat. Quin argument els acaba de convèncer? Què suposarà dur a terme el pla arquitectònic?
5. Per què li amaga a la Kaja que ha guanyat?

Episodi 4

1. En els primeres imatges d'aquest darrer episodi veiem com fan fora els llogaters del pàrquing per començar les obres del projecte de la Julie. Quina reacció té la Kaja? I la Julie? Vosaltres què en penseu?
2. La Julie i el Marcus discuteixen perquè la noia vol tots els diners de la bonificació. La cap de l'estudi, la Khatarina, diu: "Just o injust. A qui li importa? Valoreu aquestes paraules.
3. Un cop la Julie forma part de la plantilla del gabinet d'arquitectes, el banc li concedeix una hipoteca a 50 anys i amb interès variable. Investigueu sobre aquestes condicions i valoreu-les.
4. La Kaja entra a l'estudi d'arquitectura i s'assabenta que la Julie és la responsable del projecte. Com s'ho pren? Exposeu la vostra opinió.
5. La Nina, furiosa per la infidelitat d'en Marcus, treu una pistola. Aquesta li cau i fereix accidentalment el seu company. Al final d'aquesta escena tant l'un com l'altre estan contents. Ho enteneu? Què explica d'ells i de la societat on viuen aquest fet?
6. La Julie quan arriba al seu nou pis l'observa, plora i se'n va. Què creieu que sent?
7. Com definiríeu aquesta sèrie? De què pretén que ens conscienciem? Què vol denunciar?

LLENGUATGE I TÈCNiques AUDIOVISUALS

1. En les primeres imatges veiem com la Julie vol demanar una hipoteca al banc. En quina angulació apareix l'edifici del banc KNK?
2. Us heu adonat que en la societat reflectida en aquesta sèrie les formes geomètriques són constants? Què creieu que transmeten aquestes imatges?
3. Observeu de nou el minut 6 i els primers plans que hi apareixen. Quin significat tenen els primers plans? Què expressen?
4. En diferents moments de la sèrie es fa servir el zoom, tant el zoom-in com el zoom-out. Què es vol aconseguir amb aquest recurs?
5. Fixem-nos en el minut 7 del segon episodi. En la conversa, la càmera va d'un interlocutor a un altre sense tallar l'escena, a través d'un escombrat. Què en penseu? Què es pretén?
6. Què aporta a la sèrie que la banda sonora es basi en música clàssica?
7. També la imatge inestable és molt freqüent en *The Architect*. Es tracta d'un caprici de la directora o es vol transmetre alguna idea o estat d'ànim?

Vegeu el bloc de suport: <http://lenguatgecinematografic.wordpress.com/>

TRÀVELING DE LECTURES

NI COMPRAR NI LLOGAR

La precarietat laboral impossibilita comprar, deixant com a única opció el lloguer i fent que pugui de preu en tenir més demanda. És la situació de molts joves davant el mercat immobiliari. Un atzucac que fa anys que s'agreuja.

La sèrie Plats Bruts ja posava davant el mirall el mercat de l'habitatge en el canvi de mil·lenni. Un mercat que ha canviat molt en poc més de 20 anys. És ficció, però retrata una Barcelona post olímpica on passat i present començaven a barrejar-se.

L'agent immobiliari que va ensenyar-li al Lopes el famós pis on es desenvolupava la sèrie demanava 60.000 pessetes, 340 euros. Per aquest preu, podia tenir un

pis de dues habitacions a l'Eixample per menys d'una tercera part del salari mitjà de llavors.

Avui dia, aquest pis superaria de mitjana el miler d'euros i s'emportaria més de la meitat del salari mitjà d'un treballador actual. El David i el Lopes difícilment podrien viure a la Barcelona del 2023.

Els lloguers estan pels núvols i ja han superat per primera vegada els 1.000 euros mensuals de mitjana a Barcelona, i els gairebé 800 a Catalunya.

Però els preus de compra tampoc afluixen, 2022 va tancar amb el punt més alt des de la bombolla immobiliària, i en el cas de l'obra nova, superant fins i tot aquell pic, fent cada vegada més difícil l'accés a l'habitatge.

Icíar Lucena, com el Lopes i el David, també viu de lloguer a Barcelona, però no pot ni plantejar-se un pis a l'Eixample. Viu al Clot i porta anys treballant de docent, per això pot pagar al voltant de 750 euros i viure sola, sense massa escarafalls.

Reconeix "viure a Barcelona és molt car, si comptes les despeses, i a la llarga, crec que el que em sortiria més a compte és comprar, perquè fins i tot pagaria menys de quota del que pago ara mateix de lloguer". És una opció que també es plantejaven el David i el Lopes, "ens estalviaríem 5.000 pessetes i ens quedaria per sempre".

És una disjuntiva que encara avui molts joves voldrien tenir, però la precarietat laboral fa que, fins i tot qui es pot pagar un lloguer, no pugui ni plantejar-se una hipoteca perquè no té un contracte fix o estabilitat laboral, abocant-los, com a única opció, a un mercat de lloguer car.

El 2007, el 58% dels joves independitzats menors de 30 anys ho feien comprant pis, aquest percentatge s'ha desplomat fins a la meitat. El lloguer ha seguit el camí invers, passant del 30% a més del 50%, imposant-se com l'opció majoritària. Però, és per desig?

"Caus en el cercle viciós del lloguer, un lloguer car que pots pagar privant-te de coses, però que no et permet estalviar. I com no pots estalviar ni tens estabilitat laboral, ni et plantes comprar", assegura la Icíar. Una afirmació que podrien fer molts joves que viuen la realitat del lloguer dia a dia.

El director de la càtedra UNESCO d'habitatge a la Universitat Rovira i Virgili, Sergio Nassarre, ho té clar: "Estem creant una societat on només els rics o persones amb un patrimoni poden accedir a la compra, expulsant les persones treballadores i amb menys recursos al lloguer."

Que joves com la Icíar, que és graduada en Ciències Biomèdiques, professora des de fa cinc anys, ho tingui costerut per accedir a una hipoteca, evidencia que això és un problema estructural. I passa perquè com a tants joves --i no tan joves, no té una estabilitat i contracte indefinit, un requisit pràcticament indispensable per poder comprar.

Els motius pels quals puja el lloguer són coneguts: la gentrificació que pateix Barcelona pel turisme o el boom de les "start-ups", seguit de dues dècades sense

pràcticament construir nous habitatges que augmentin l'oferta ha tensat un mercat de l'habitatge d'una ciutat amb un problema endèmic: està encaixonada entre mar i muntanya i no pot créixer com necessitaria.

Però hi ha un problema clau al qual ningú sembla mirar: la precarietat laboral. La forta demanda de lloguer d'uns anys ençà també fa que els preus augmentin, i això, ve en part perquè tota una sèrie de gent que voldria estar comprant i no pot, en molts casos ja, ni s'ho planteja. I això, com el peix que es mossega la cua, fa que encara hi hagi més demanda i pugi el lloguer.

Això s'evidencia perquè els lloguers cars no són exclusius de Barcelona. A Granollers o a Mollet no hi ha gentrificació, tot i que es pateixi l'efecte bassa d'oli: és a dir, que els afectats de Barcelona se'n vagin fora i apugin els preus de l'àrea metropolitana.

Cada vegada hi ha més demanda de lloguer, perquè molta gent no pot permetre's accedir a una hipoteca.

Nasarre es pregunta per què amb el mercat laboral així segueixen pujant els preus de compra. I respon: "Perquè hi ha una sèrie d'empreses, fons d'inversió i grans patrimonis que sí que poden, i que a més, diuen, 'tranquils, si no els faciliteu vosaltres la compra, ho farem nosaltres i a sobre els tindrem de llogaters de per vida'."

Les solucions a un problema tan complex com el de l'habitatge són molt diverses i segons el biaix ideològic passen per diverses vies: regulació de preus del lloguer, construir més per ampliar l'oferta d'habitatges i que es contraresti la demanda creixent.

Però construir per construir i ampliar l'oferta com a tal, no sempre funciona al mercat de l'habitatge per la idiosincràsia d'un actiu que té un component especulatiu i d'inversió.

Per això, tots els experts de qualsevol espectre ideològic coincideix que s'ha de construir habitatges de protecció oficial (HPO) que permetin a les persones treballadores tenir una opció d'accés a la compra o lloguer, i que de retruc, faci de contrapès al mercat lliure.

Ara mateix, però, l'HPO ocupa menys del 2% del mercat a Catalunya, un percentatge residual en comparació al 9% de mitjana europea.

El problema de la construcció de l'HPO és que ha de ser sostinguda en el temps, i durant molts anys, bona part de l'habitatge públic que s'ha construït ha acabat passant amb el temps a mans privades.

"No hi ha solucions màgiques, però sí que hi ha fórmules alternatives que no passen únicament pel lloguer o la compra, per exemple la propietat temporal o parcial", ratifica Nasarre.

A Sant Joan Despí, l'empresa especialitzada en HPO Metropolitan House està fent diverses promocions d'habitatge públic en diferents règims: de compra i

lloguer. Però dins la compra hi ha un específic que està agafant volada, és el de la propietat temporal.

El president de Metropolitan House, Ramon Angulo, explica que una de les promocions és de compra temporal, per 80 anys. Això vol dir, que la persona que compra podrà fer-ne ús durant aquest temps, i per accedir ha de demanar una hipoteca igual, però al ser a un preu molt menor, li queda una entrada i quota molt més baixa facilitant l'accés.

El benefici, segons Angulo, és que "l'accés és molt més baix, no cal tenir 70.000 euros d'hipoteca, amb 15.000 ja pots". La diferència també és substancial si es compara amb el lloguer, "mai deixes de pagar llogant, però amb la propietat temporal (o dret de superfície) aquest pis si hi ha un moment que s'acaba la hipoteca i el gaudiràs durant tota la teva vida".

Una persona que el compra ara amb 30 anys, en podria gaudir fins que en compleixi 110 anys, i un hipotètic fill durant la trentena, podria estar-hi fins als 70 anys.

Aquests pisos només s'hi pot accedir a través dels filtres d'ingressos i condicions que posa l'ajuntament, evitant que puguin entrar fons d'inversió que vulguin especular. Qui el compri, el podria posar per llogar, però sempre amb un preu regulat.

En tot cas, caldrà molt habitatge per apaivagar la demanda, es calcula que caldrien més de 100.000 habitatges a Catalunya.

Però tot i els preus que es veien a Plats Bruts, ara podrien semblar "gangues", no tot és ta idíl·lic com sembla. El Lopes no va acabar pagant 60.000 pessetes (340 euros) pel pis, sinó 90.000 (540 euros), perquè un jove de casa bona com el David s'hi va posar pel mig. Ara sí, aquest lloguer sí que s'emportava gairebé la meitat del salari mitjà de llavors.

Algunes coses han canviat, i unes altres no tant, perquè el Lopes tenia 35 anys i seguia tenint un contracte temporal que tampoc li permetia accedir a una hipoteca.

Iván Gutiérrez. "Ni comprar ni llogar: com s'ha complicat l'accés a l'habitatge per als joves en 20 anys". CCMA

<https://www.ccma.cat/324/ni-comprar-ni-llogar-com-sha-complicat-lacces-a-lhabitatge-per-als-joves-en-20-anys/noticia/3221237/>

Activitats

1. ¿En què s'assembla la Icíar Lucena, esmentada al text, amb la protagonista de *The Architect*?
2. Què vol dir *gentrificació*?
3. Investigueu sobre el que diu la Constitució Espanyola sobre el dret a l'habitatge.
4. Quines propostes faríeu per començar a solucionar la qüestió de l'habitatge per als joves?

5. Opineu sobre la fórmula de la propietat temporal.

THE ARCHITECT: EL FUTURO QUE HABITAMOS

El futuro es siempre conjetura, persiste en deseos, intenciones, miedos y formas de imaginarlo. Cada época se distingue por eso: por los modos en los que concibe su futuro. La vivienda y los modos de vivir siempre fueron un indicador decisivo del estado de una sociedad al que la gobernanza nunca terminó por atender demasiado. Sin embargo, el futuro no existe en el futuro, insiste en el presente. Si bien es cierto que el modo en que pensamos el futuro nos define día tras día, la historia ha certificado que aquellas comunidades que ingenian futuros deseables terminan por anhelarlos y las que no se pueden permitir tal ingenio, entonces, se sobrecogen. De eso trata *Arkitekten*, la miniserie de la danesa Kerren Lumer-Klabbers, premiada como Mejor serie del último Festival de Berlín y que ha sido estrenada en España por Filmin.

Arkitekten o *The Architect* no es solo una serie sobre un Oslo de alquileres imposibles e hipotecas prohibitivas donde germina la especulación en forma de concursos públicos. Tampoco es solo una serie sobre la obligación de no obviar la precariedad, esta vez encarnada en Julie (Eili Harboe), una arquitecta que trabaja como becaria para un gran estudio de arquitectura, a la que le pagan un sueldo que no le da casi ni para costearse un techo. Y digo *casi* porque a Julie le acaban de subir el alquiler; su banco le ha denegado en repetidas ocasiones un préstamo hipotecario y el acceso a una vivienda digna se le antoja inabordable.

Con todo, *The Architect* tampoco va de la solución a la que ella, como mucha otra gente que vive en la intranquilidad y la zozobra haciendo equilibrios para sortear la pobreza, se ve abocada: la de vivir —previo pago a usurero— bajo tierra, en un *parking*, al abrigo de dos cortinas y cercada por unas rayas de pintura blanca. Es, sobre todo, una serie que nos presenta un futuro que ya está aquí y nos enfrenta a uno de los principales problemas de la arquitectura, aquel con el que ha lidiado permanentemente, pero que en el paisaje de la escena contemporánea ha alcanzado otra escala: la culpa.

En la arquitectura contemporánea, la culpa surge porque es sabido que vivimos en un sistema que genera asimetrías, fomenta la desigualdad y supone una amenaza existencial para nuestra propia supervivencia. A la vez que se tiene una conciencia de que la arquitectura es una herramienta fundamental de ese engranaje —en la medida en que al darle valor al suelo pone en marcha un aumento de plusvalías—, se conoce que es una de las principales razones de la amenaza climática (es irrefutable que la industria de la construcción tiene efectos múltiples y masivos en cuanto a la contaminación del planeta). Para sobrellevar esa culpa, la arquitectura la desplaza hacía acciones que aparentemente vienen a resolver problemas pero que, en el mejor de los casos, dejan las cosas tal y como están y, en el peor, incluso los agravan, pues nos hacen creer que los problemas se resolvían tan solo con creatividad y diseño, lo que impide enfrentarlos en su complejidad real desde las políticas públicas.

The Architect habla de todo ello a través de los nuevos paradigmas de la vivienda social: los ejemplos de cómo hacer mucho con muy poco. A priori suena bien si no fuese por las múltiples demostraciones de maniqueísmo y su predisposición a ofrecer respuestas parciales que, si bien permiten hacernos creer que la arquitectura es consciente de los problemas del mundo, solo logran acrecentar la brecha que existe entre el mundo de la arquitectura y la arquitectura del mundo.

En la serie, ante la posibilidad de progresar económicamente y escapar de su plaza de garaje, la protagonista se enrola en un concurso público en el que se plantea la construcción de 1.000 viviendas de nueva planta en el centro de Oslo: una barbaridad por la que el ganador obtendrá una bonificación de 800.000 coronas. Ante tal disyuntiva, Julie abrazará esa picaresca que especula sobre las posibilidades de lo existente: aquella capaz de convertir las peores tribulaciones en un contexto de negocio y oportunidad. Es decir, de prosperidad para unos pocos. Su idea no será otra que dotar al aparcamiento en el que vive de unas condiciones de salubridad mínimas para acomodar en él contenedores (bunkers), ya que carecen de ventanas (porque el vidrio está carísimo). Otro ejercicio *low-tech* a los que ya, mal que nos pese, estamos tan acostumbrados. Proyectos que, si les da por atender a la actualidad de las revistas de arquitectura, se siguen celebrando como una imagen de proeza arquitectónica pero, lejos de aliviar la culpa y sentir que se hace algo, no constituyen más que una estrategia económicamente factible.

The Architect nos retrata entonces al arquitecto contemporáneo como un homeópata ahogado en su propia precariedad; alguien que, a sabiendas y para poder escapar de ella, propone un remedio que no cura ninguna enfermedad y que, al no hacerlo, termina agravándola. Alguien que colabora en la expansión y validación cultural de la idea de que la carencia de recursos no es un problema. Alguien que transforma su conciencia social en instinto de supervivencia, en la ansiedad por el aquí y el ahora, anulando la voluntad política y colaborando para que todo siga igual, sin alternaciones. En otras palabras, alguien que, ante la imposibilidad de resolver el problema social real —muy complejo como para ser enfrentado solo desde la arquitectura—, establece un peaje que conduce a una resolución insatisfactoria de los problemas transformando la pobreza en una estética deseable.

A Julie, “*the architect*”, la culpa la consume; y no es otra culpa que esa culpa agria que se mezcla con la rabia; una rabia —y una culpa— que surge cuando uno se doblega, servicial, ante los requerimientos del capital; cuando uno se despoja de la idea de que todos somos parte de lo mismo; cuando te olvidas de los tuyos; de dónde vienes y por qué querías ir donde quisieras ir. En definitiva, la culpa que viene cuando relegamos nuestra humanidad y dejamos de ser solidarios.

Quizá Julie, cuando aún era alumna en la Escuela de Arquitectura, hubo un momento en que le pareció que la historia sería otra: otra lejos de la culpa, de la ansiedad, de la precariedad. Por eso, la serie comparece como augurio de un

futuro no demasiado lejano, porque aunque la esperanza sobreviva de formas sibilinas, si el futuro no es un espejismo de ilusión es amenaza y así lo percibimos.

Pau Olmo "The Architect. El futuro que habitamos. El Diario.es 14-8-2023.

https://www.eldiario.es/cultura/the-architect-futuro-habitemos_1_10442268.html

Activitats

1. El futur reflectit en The Architect, què ens ve a advertir?
2. ¿Quina responsabilitat tenen l'arquitectura i els arquitectes en la situació de l'accés a l'habitatge dels joves?
3. Quin sentiment de culpa té la Julie, la protagonista de la sèrie?

CONTRACAMP: ASPECTES DIDÀCTICS PER AL PROFESSORAT

Elements de debat i relacions que es poden establir

- L'especulació del sòl i de l'habitatge.
- La precarietat laboral dels joves.
- La manca d'escrúpols morals de la banca.
- El dret a l'habitatge digne.
- La responsabilitat dels arquitectes i les immobiliàries.
- Els poders públics i el dret a l'habitatge.
- Activisme contra arquitectura deshumanitzada.
- El poder de reflexió de la ciència-ficció.

Objectius formatius

- Conèixer els mecanismes i els advertiments de la ciència-ficció.
- Reflexionar sobre la situació de l'habitatge als països del nostre entorn.
- Posar en qüestió pràctiques contràries al dret a l'habitatge digne.
- Debatre les causes de la precarietat laboral dels joves.
- Aproximar-se als abusos de determinades entitats bancàries i empresarials.
- Valorar l'ètica personal en les pràctiques professionals.
- Reflexionar sobre els objectius de l'arquitectura i els arquitectes actuals.
- Conèixer els diferents recursos expressius de l'audiovisual.